Год. III. ШУМЕНЪ, 9 Мартъ 1929 год. Брой 104.

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЬ

АБОНАМЕНТЪ: за година 50 лева. Излиза всѣка сѫбота.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ улица „З. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

† Варненский и Преславский **Симеонъ**

Всеправославна конференция въ София.

6

Православнитѣ архиереи, които дойдоха въ София за да вематъ участие въ Всеправославната конференция, както видѣхме, били поканени не отъ висшата църковна българска власть, а отъ единъ клирикъ на българската църква—Н. В. Софийскиятъ Митрополитъ, който нѣмаше и нѣма право да взема такава инициатива.

Като е така, надлежи да се разгледа питането, биваше ли поканенитѣ съсѣдни православни църкви да се озовать на тази покана и да изпратятъ свои представители въ една конференция, въ която предстоеше да се разгледа единъ въпросъ, върху който българската църква имаше вече отколе опредѣлено становище? Каноническото право не позволява на никой епископъ да встъпва въ чужда епархия съ цѣль да поучава или же да се разпорежда съцърковни въпроси (2 правило на 2 Вселенски съборъ, Антиохийски—13 правило) Следователно, никои отъ нуждитѣ архиереи, които се явили въ Всеправославната конференция, сѫ имали право да постѫпятъ така. Може би ще искатъ да оправдаятъ участието си въ тази конференция съ това, че тѣ били поканени отъ Софийския Митрополитъ. Но това оправдание е несъстоятелно за това защото Софийскиятъ Митрополитъ не е предстоятель на Българската Църква. Софийскиятъ Митрополитъ е единъ отъ обикновенитѣ, епархиални архиереи на българската църква и той нѣма никакво преимущество по горно отъ ония, които имать останалитѣ епархиални архиереи. Вѣрно е, че дейностьта на Софийския Митрополитъ е такава, дето мнозина може би мислятъ, че той има права, като ония, които упражнява само предстоятельтъ на българската църква, но това е крило Предстоятель на българската църква е българскиятъ екзархъ, а понеже такъвъ за сега не сѫществува, затова неговитѣ права ги изпълнява неговия намѣстникъ, председателствуващиятъ на Св. Синодъ. Но нито последния, нито дори и Екзархътъ самъ, споредъ 13 правило на Антиохийския помѣстенъ съборъ, има право на своя глава да свиква чужди архиереи на съвещания или на съборъ. Това може да направи той само съ съгласието на своитѣ съепископи, съставлявши синодътъ му. Така че чуждитѣ архиереи нѣмаха и нѣматъ право, повелени отъ поканата на Софийскиятъ Митрополитъ да се явяватъ на свиканата въ София Всеправославна конференция Тѣ бѣха длъжни да знаятъ какво е положението на Софийския Митрополитъ въ българската църква, трѣбваше да си спомнятъ и повеленията на каноническото право, бѣха длъжни при това да узнаятъ отправената тѣмъ покана лично дѣло ли е на Софийския Митрополитъ или мѣрка, предприета по решение на висшето църковно настоятелство на българската църква, и тогава да решаватъ бивали да се являватъ въ Всеправославната конференция въ София или не. Съ прискърбие трѣбва да се констатира, че съсѣднитѣ помѣстни православни църкви и Рускиятъ Митрополитъ Евлогий сѫ постѫпили въ пълно незачитане на каноническото право и пренебрежение къмъ висшата управа на българската църква.

Независимо отъ това, има още едно обстоятелство, отъ което се заключава, че казанитѣ архиереи сѫ постѫпили съвършено леко по тоя въпросъ. Това обстоятелство е следнето. Софийскиятъ Митрополитъ ги поканилъ да се явятъ въ София. Преди да се решатъ да се съобразятъ ли съ тази покана или не, тѣ бѣха длъжни да се увѣдомятъ какъвъ е предметътъ, съ който ще се занимае Всеправославната конференция или съ други думи, какъвъ ще бѫде дневния редъ на конференцията, а въ сѫщото време да събератъ сведения, този предметъ не е ли разгледанъ отъ българската църква и нѣмали тя становище по него? Види се, че тѣ не сѫ се погрижили да направятъ нито едното, нито другото. А това е много скърбно, защото у тѣхъ преодолѣ, както се види, желанието, да се бъркатъ въ чуждитѣ страни и да не зачитатъ правата на една помѣстна православна църква, отколкото да принесатъ полза за преуспѣването и мирътъ на Христовата Църква. Защото, ако тѣ бѣха имали желание да направятъ нѣщо полезно, нѣщо съобразно съ установенитѣ схващания за законъ и правда въ православната църква, щѣха непременно да се заинтересуватъ да се научатъ, за какво се свиква конференцията и има ли становище българската църква по въпроса и щѣха да разбератъ, че това е единъ вѫтрешенъ, решенъ вече, въпросъ на българската църква съ нейнитѣ християни, и следователно, тѣ нѣмаше за какво да дохождатъ въ София, въ конференцията участие да взематъ, роля на неканени даскали да играятъ и даватъ умъ и разумъ на тия, които и каноническото право, и законитѣ на страната поставиха за ржководители на българскиятъ народъ въ църковния му животъ. Какво биха казали, представителитѣ на съсѣднитѣ намъ православни църкви, ако бѣше се явилъ въ тѣхнитѣ предѣли единъ български архиерей, изпратенъ отъ върховната българска църковна власть, за да дава умъ и разумъ на предстоятелитѣ на тия църкви, щѣха ли да го оставятъ да размишлява съ инославни представители и да взиматъ решение, или щѣха да направятъ постѫпки предъ гражданската власть на страната си да бѫде той изгоненъ отъ предѣлитѣ на страната, както е било направено съ пратеника на цариградската църква, Архимандрита Клеовула, въ времето на Князъ Куза въ втората половина на миналото столѣтие? Или както се бѣше заканилъ да направи и починалиятъ не отдавна сръбски държавникъ Пашичъ съ единъ български архиерей, който бѣше отишелъ да заседава въ Руския задграниченъ Синодъ и който е билъ избавенъ отъ неприятността да бѫде изгоненъ отъ предѣлитѣ на Югославия, благодарение на решителното вмѣшателство на Н. В. Киевския Митрополитъ Антония.

Поведението на Високопреосвещенаго Евлогия разбирамъ. Той като руски клирикъ следва примѣра на други руски клирици отъ миналото. Веднага подиръ освобождението ни се бѣше явилъ още въ 1878 г. въ Екзархията въ Цариградъ руският свещеникъ Пономаревъ съ мисията да урежда българската църква, тоя сѫщи, който следъ нѣколко години, като се върналъ въ Русия, презелъ рапорта на Иречека за състоянието на българскитѣ училища и го обнародвалъ като свой трудъ. Преди нѣколко години пъкъ, когато болшевишкиятъ режимъ принудилъ нѣкои руски духовници да напуснатъ Русия и да подиратъ гостоприемство въ чужди страни, бѣха се явили въ София нѣколко свещеници, които въ отечеството си държали видно мѣсто. По онова време единъ кржжокъ отъ доброжелатели и благоустроители на българската църква по народность българи, по насока ревнители за издига на падналата българска църква, дирѣха срѣдства какъ да я издигнатъ на високо, за това се занимаваха въ София да разпространятъ въ обществото какво е било първоначалното устройство на Апостолската църква, та по тоя начинъ да приготвятъ работници, които да турятъ основитѣ на новата благоустроена българска църква. Забѣгналитѣ въ София руски свещеници, досторошни строители на обновената руска църква, съ жаръ се присъединиха къмъ българскитѣ работници и подъ тѣхно ржководство се даваха редъ сказки, които приготвиха пѫтя за свикването Черковно народния съборъ на Стамболийски. Единъ отъ тия тогава благополучно пристигнали въ София духовници, горещъ обожатель на крайното самодържавие въ Русия, и сега още се подвизава въ София и отъ време на време дава въ органитѣ на българското духовенство здрави оржжия противъ консерватизма и слага безвкусни буламачи за либерализъмъ, вмѣсто да отиде въ Русия и да ги продава на болшевикитѣ.

Високопросвещений Евлогий, следователно, като се озова на отправената му покана и взелъ участие въ конференцията, се водилъ навѣрно отъ сѫщото желание, отъ което и други руски духовници, да принесе своята лепта за устрояването на отъ години урежданата, но все пакъ недуредена българска църква Трѣбва да му се благодари за тази негова грижа. Но все пакъ ще си позволимъ да забележимъ, че добре би било, ако бѣше съобразилъ поведението си съ каноническото право и да не се бърка въ работитѣ на една самостоятелна църква и да не съблазнява съ поведението си менши свои братя, които не желаятъ да даватъ вѣра на приписваното му обвинение, че е пленникъ на *имка* и, каквото тя му внушава, това, и той върши.

И така, трѣбва съ прискърбие да се констатира, че тия архиереи, които ни направиха честь да дойдатъ въ столицата ни и да вематъ участие въ заседанията на Всеправославната конференция, сѫ направили една каноническа грѣшка, за която не може да се не съжелява.

Какво е направила конференцията ще видимъ по-нататъкъ.

Юрданъ С. Господиновъ.
Учил. инспекторъ.

Да култивираме почитанието!

Дето братска любовь се намира,
И богатий бедний не презира;
Дето младий стария почита,
А и старий младия причита;
Дето общо съгласие царува—
Тамо общо щастье ще богува.

Д. П. В. 1874 г.

На 20 февруарий т. г. родителско-учителската среща при първа Нанчова про имназия въ Шуменъ се състоя въ помѣщението на сѫщата, на която учителката при поменатата г-жа Сг. Тренкова реферира на горнята тема. Въпросътъ е добре и умѣстно подбранъ, понеже тая добродетель на човѣшката душа е изчезнала почти въ болшинството отъ днешнитѣ млади, че и стари отчасти. Почитьта къмъ родителитѣ, къмъ учителитѣ, къмъ по-старитѣ, къмъ духовенство и църква, къмъ заслужилитѣ граждани и обществени, почти е стигнала до своя минимумъ. За нея рѣдко или никакъ незаговарятъ родителитѣ на децата си, а още по-рѣдко за нея става дума и въ училищата, освенъ ако случайно се прочете нѣкое подходяще четиво въ читанката или христоматията. Като че ли единичката и главна цель на родители, учители, граждани, държавни образователни институти, като че ли цѣлиятъ ни животъ единствено е насоченъ да дадеме на децата *си само* знания и знания. . .

И отрицателнитѣ страни на тая образователна система, съ абсолютна почти липса на възпитателни елементи, се виждатъ ежедневно. У насъ зачестиха убийствата на родители отъ тѣхнитѣ синове, на учители —отъ тѣхнитѣ ученици, на граждани— отъ довчерашнитѣ имъ приятели, на ученици — отъ тѣхнитѣ съученици и пр. Колкото пъкъ се отнася до най леснитѣ и обикновени изрази на взаимната почить между млади и стари при срещане на пѫтя, на училищата, по тротоаритѣ и другаде —и тамъ твърде рѣдко ще видите това ценно качество у младитѣ. Вървите ли по тротоара, вие, старитѣ, ще трѣбва да се отбиете, за да сторите пѫть на по-младитѣ, иначе ще бѫдете блъснати, най често отъ ученикъ или ученичка; срещнете ли се на пѫтя съ нѣкой младежъ —въ градъ или село — ще трѣбва вие, старитѣ, да го поздравите влѣзете ли въ нѣкое обществено заведение, вагонъ, трамвай и другаде, кѫдето вече са се наредили млади господа малцина отъ тѣхъ биха станали да отворятъ мѣсто на по старитѣ, на дами и на маики съ кармачета въ ржка пр. Преди освобождението известно число години следнего, рѣдко можех е да видите млади хора въ кръчмите въ които се смѣташе, че имат достѫпъ само бащитѣ, сестаритѣ; а днесъ последните съ стеснение влизатъ въ казнитѣ кръчми отъ срамъ, не сварятъ синоветѣ или внцитѣ си вжтре, понеже знаятъ че последнитѣ не ще се срамятъ да излѣзатъ.

Изобщо, преди Освобождението, много по-грижливо е насаждало *почитанието* младитѣ, отколкото днесъ. тази добродетель на всѣкрачка се е съблюдавала тѣхъ. Его защо не бива да свиняваме младитѣ въ липса на почить у тѣхъ, отколко тѣхнитѣ родители, учители настойници, които не сѫ надили, развили и затвърди у тѣхъ това ценно чувст Почитанието къмъ родители учителитѣ, къмъ по възрастнитѣ, къмъ своитѣ близки къмъ всички малки и голѣхора, почитьта къмъ духовенството, къмъ религията къ стражаря, войника, къмъ ме, законъ, народенъ хим смъртъ и др —е чувство добродетель, която е съ бл тящи последици за добротината на единъ народъ. ради това, казва старияттель-педагогъ Н. Хр. Петковъ, нека нашето нарочилище бѫде училище за чить, а учителитѣ пъкъ се заематъ отрано да я сдятъ и внушатъ.“

Изобщо, предосвободителнитѣ наши училища, педагози, литератури и общественици като най главенъ обектъ въ своята дейность сж имали възпитанието и насоката на младежьта въ такова добронравие и общополезни чувства и склонности, чиито последици сж се изразили отпосле въ народното ни възраждане, въ духовното ни и политическо освобождение. Като добъръ изразитель на тая велика епоха, измежду многото дейци, е и най бележитиятъ шуменецъ Добри П. Войниковъ, който завършва едно хубаво свое стихотворение, „Де е щастието на единъ народъ," съ следнитѣ ценни мисли:

„Дѣт'народа стигва до
съзнанье
Да остави родъ съ
оразованье;
Дѣто свѣстни майки
рожби хранятъ
И умѣятъ отъ зло да ги
бранятъ—
Тамъ ще видишъ честита
родина,
Тамъ и щастье би ще до
амина!„

Шуменъ, 2 III. 1929 г.

Колона за деца и юноши.

Глечерътъ.

Днесъ, дете, ще те заведа мислено въ леденитѣ области на високитѣ планини, кждето царува вѣчния и ужасенъ глечерь—ледъ. Н ка се покачимъ на единъ аеропланъ и пре етимъ високитѣ Швейцарски Алпи. Каква прекрасна гледка Предъ насъ се откриватъ в рхове, покрити вѣчно съ снѣгъ и ледъ. Никаква зеленина ни о животъ. Единствено мъховетѣ и лишеитѣ само останали сковани въ скалитѣ, се борятъ съ безжалостната и и вѣчна зима. Паяцитѣ—тия неуморими тъкачи—както и закачливата муха, тукъ напълно липсватъ. Всѣкакъвъ глъчъ птичи полетъ, благоуханието на цвѣтята, не ще намѣримъ тукъ Всичко е замрѣло и заледено. Нито искрица отъ животъ, освенъ злочестия и кресливъ Алпийски гарванъ, който се обажда понѣкога и бърза да се скрие въ голитѣ скали. Тишина и спокойствие цари тукъ, ненарушавани отъ нищо. . Нищо . . освенъ ледъ, ледени пластове, купища снѣгъ и грамадни ледени морета. Въ замѣна на това пъкъ, въздухътъ е идеално чистъ, свежъ и здравъ. Никакви мъгли, нито дъждове. И огрѣе ли златното слънце, тая бѣла ледена маса, ослѣпително блѣсти и тържествува. Като че ли сме на самото небе. Като че ли въ тая небесна красота живѣе самиятъ Творецъ. Като че ли тукъ човѣкъ се чувства нѣкакси по близо до Бога . . И наистина, тъкмо тукъ, предъ величието на Бога, човѣкъ вижда своето нищожество и безсилие, за да се изпълни съ благоговѣние и желание да се моли. Тукъ човѣкъ би подирилъ най добре Бога и би му се довѣрилъ напълно. И какъ добриятъ Богъ не ни забравя и тукъ на планината!

Ледникътъ, макаръ и недостигаемъ, пакъ ни е много полезенъ. Той не стои неподвиженъ, а презъ топлото лѣто се топи постепено и слиза чрезъ планинскитѣ рѣки и потоци долу въ равнинитѣ. И колко плодородие дава той! Чудни сж наистина пътищата на милостивия Богъ, Който се грижи за всичко!

Нѣкога, преди много хиляди години, по голѣмата часть отъ земното кълбо е била покрита съ ледъ. Това е било тъй нареченатa ледникова епоха, ледени времена. Днесъ такъ въ ледъ по нашата земя нѣма, освенъ по върховетѣ на високитѣ планини, които гордо сияятъ съ своитѣ снѣжни и ледени корони.

Но . . въ замѣна на това азъ зная едно друго мѣсто, кждето леда се е загнѣздилъ и ужасно тормози човѣчеството. —Това сж сърдцата на хората.

Днешнитѣ хора, въ по голѣмата си часть, сж съ сковани отъ ледъ сърдца — въ противовесъ на любящия Богъ. Това сж, наистина, недостойни чада на Твореца, които знаятъ само едно: добре да живѣятъ тѣ лично, като забравятъ Бога и Неговитѣ заповѣди. Тия имено хора бихъ искала азъ да заведа на планинския ледникъ, за да видятъ величието на Бога и се научатъ да му се молятъ. Свикнатъ ли тѣ веднажъ съ Него, обикнатъ ли го, то тѣ ще изпълняватъ и заповѣдитѣ Му.

Но . . не мисли, мило дете, че само тукъ, на планинския ледникъ, всрѣдъ вѣчния снѣгъ и ледъ, ти ще намѣришъ Бога. Не! Той не е *само* тукъ но е и *навсѣкждe*, стига да го подиришъ.

Нека, прочее, търсимъ винаги Бога!

Ек. Д-ръ Панайотова.

Шуменско Окржжно Кооперативно Планоснемачно Бюро

Обявление № 329.

5. мартъ 1929 год. гр. Шуменъ

Бюрото дири да наеме **здание за помѣщение** на сжщото около центъра на града, което да се състои отъ **10 стаи** и малъкъ дворъ, сжщо и мѣсто за дърва.

Предложенията могатъ да се направятъ всѣки присжтственъ день въ канцеларията на Бюрото, най-ксно до 15 мартъ т. г.

Отъ управлението на бюрото.

ПЕЧАТНИЦА
„СПАСЪ ПОПОВЪ"-ШУМЕНЪ
МОДЕРНО ИНСТАЛИРАНА
ПРИЕМА ПОРЪЧКИ ЗА НАЙ-МАЛКА И НАЙ-ГОЛЯМА ПЕЧАТАРСКА РАБОТА
ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ ИСКАЙТЕ ОФЕРТИ
Телеграф. адресъ Спасъ Поповъ - Шуменъ Телефонъ 164

Д-ръ Франкъ Крейнъ.

Присмѣхътъ.

Най сигурното срѣдство, съ което може на наранишъ човѣка право въ сърцето, е да му се присмѣешъ. Може да го нападашъ, ако щешъ безпощадно; да го анатемосвашъ най-жлъчно; да го псуваш — ако езика ти е циниченъ, може да го арестувашъ даже, ако си властенъ; да го изгонишъ, като псе; да го заточишъ въ далечна и чужда земя; може и на вжже да го окачишъ и пакъ срещу всичкитѣ тѣзи атаки да отстои като герой.

Но, о, ако му се присмѣешъ, твоята ирония го поставя много, много низко. Правишъ го дребнавъ, жалъкъ, нищоженъ и то по единъ най-сигуренъ начинъ.

Подигравката убива въ човѣка духътъ. Тя е отровна стрѣла за него.

Увѣрявамъ ви, съ нищо друго не можете да досегнете така дълбоко и силно, когото и да било, както съ присмѣхътъ.

„Присмѣхътъ, или подигравката, казва Ла Бруеръ, е атака срещу човѣка въ неговото последно скривалище, което скривалище е човѣшкото лично мнение за себе си".

Напада ли ви нѣкой, изсипва ли върху ви обиденъ гнѣвъ и горчиви думи — все пакъ се прозира въ поведението му единъ малъкъ респектъ къмъ васъ. Но, когато ви се надсмива презрително, вие се чувствувате вече снишенъ низко подъ стжпалото на неговата ненависть.

Има стари измамници, опитни мошеници, успѣшни шарлатани — и еднитѣ, и другитѣ убиватъ обичьта, отблъскватъ. Има институти, основани върху неправда, които копие ги не досега, ни куршумъ достига. Нищо, за примѣръ, не може се доближи до фарисейщината, до милитаризма, до религиозната сектанщина и тѣсногръдие, до гордостьта на богатството. Каква ледена студенина е около тѣхъ, каква нечистота, какъвъ непроницаемъ мракъ. Но и тѣ сж бледи.

А послужишъ ли си съ подигравката, все едно, че си замахналъ съ ножъ отъ двете страни изостренъ и потопенъ въ най силната отрова,

Присмѣхулникътъ ранява посмъртоносно отъ насочени револвери и неговия езикъ, погледъ и усмивка изненадватъ по-ужасно отъ действието на револверъ, който не сте предполагали, че е пъленъ.

По добре ще сторите да ударите шамаръ на детето и отъ дветѣ му страни, отколкото да го подигравате.

Анатемата, или проклятието, или клетвата не оставятъ такава угнетителна следа въ паметьта на жената, както надсмивката.

Сждътъ осжжда оня, който отнема животъ, но присмивателтъ е по-голѣмъ престжпникъ — той убива духа.

ХРОНИКА.

В. Синодъ съ писмо отъ 6. II т. м. е помолилъ г. Министра на В. Р. и Изповѣданията да се изработи, съгласно чл. 42 отъ Конституцията, законъ за вѣритѣ, а сжщо така да се ограничатъ незаконнитѣ сьжителства и точно да се изпълнява и прилага законътъ за праздницитѣ и недѣлната почивка, като се узакони да бждатъ затворени презъ цѣлия день въ недѣлни и празднични дни питейнитѣ заведения. Освенъ това, Св. Синодъ е помолилъ съ друго писмо сжщия министъръ да назначи комисия, на която да се възложи да изработи проектъ за измѣнение и допълнение на сегашния Екзархийски уставъ.

Съюзътъ на православнитѣ хр. братства въ България съ окржжно отъ 18. II т. г. съобщава, че Съборьтъ на братствата ще стане въ гр. Пловдивъ на 12, 13 и 14 май т. г. Ще се допуснатъ съ право на гласъ само делегати на тия братства, които иматъ утвърдени уставитѣ си отъ Министерството на Вжтр. работи и сж внесли на Главния Съюзенъ Ржководитель за 1927,928 год. по единъ левъ на човѣкъ —съюзенъ членски вносъ. Приканва се всѣко братство да представи на гл. ржководитель кратъкъ отчетъ за дейностьта му презъ изт. година.

Миналата недѣля стана въ Шуменъ изборъ за епархийски избиратели. Спечели листата, редена и проагитирвана отъ диаконъ Иорданъ Митевъ и свещ Митковски. Избрани сж свещеницитѣ: Ангелъ Ценовъ Иванъ Василевъ и П. Иордановъ и миряните: Марко Андреевъ, Андрей Гиневъ и Методи Вичевъ. Да имъ е честито!

Дружеството на зап. офицери на 9 мартъ вечерьта дава своята традиционна танцувална вечеринка съ благотворителна цель.

Канятъ се г. г. гражданитѣ.

При църквата „Св. Възнесение" въ Шуменъ отъ 8 години имаше само едно братство. Преди известно време двама отъ свещеницитѣ отдѣлиха своитѣ енорияши въ отдѣлни братства. Предстоеше и на енорияшитѣ отъ V градска енория при сжщата църква, водени отъ свещ. Д. Попвасилевъ, да се обособятъ въ свое отдѣлно енорийско братство. До сега, безъ особна покана, сж се записали 150 члена. Въ недѣля, утре, 3½ ч. сл. обѣдъ, **свещеникъ М. Попвасилевъ** ще говори въ *Църковния салонъ* беседа на тема: **Какъ се отразява безсжмието върху човѣшката душа** или *Защо трѣбва да бжде религиозенъ*. Той кани своитѣ енорияши да присжствуватъ. Разбира се, може да присжствува още всѣки, който желае.

Печалбитѣ отъ томболата на Македонската вечеринка ще се даватъ въ Македонския клубъ до 20 т. м. отъ 3—5 ч. сл. об.

Отъ Мак. Д-во.

За българката поука Съобщаватъ отъ Римъ: Н ционалниятъ женски комитетъ отправи до Нейно Величество кралицата единъ подписанъ отъ нѣколко хиляди жени адресъ, въ който се изтъква, че днешната мода е причина за моралния и социаленъ упадъкъ на населението

Бѣломорскитѣ равнини въ Тракия и Македония (Гърция) сж залени отъ Марица, Мѣста, Струма и Вардаръ. Бедствието на населението е м го голѣмо. Цѣли села били вода. Открити сж подписки подпомагане на пострадали

Г. д-ръ ст. Чакъров Началникъ отдѣлението за новното образоване при Министерството на Народно Просвѣщение, държа въ гра ни отъ името на Всебълг ския Съюзъ „Отецъ Паисий на 6 и 7 того въ Чит. Ар Михаилъ две публични ска на тема: *Национално възпи и национално възпитание.* Сказ китѣ бѣха отлично посет По тѣхъ ще се повърнемъ.

Почивала е миналата с бота въ Шуменската Дър болница следъ дълго болу ване пресвитерата на Иван ския (Преславско) *свещен Константинъ Пенчевъ*, по **станка.** Нещастието на млад свещеникъ е голѣмо. Пок ната му оставя детенце на е година. Богъ да прости нея на о. Константина да даде си за да носи скрѣбьта и тежк кръстъ на самотията пр цѣлъ животъ!

Дирекцията на постройкитѣ за водоснабдяването на безводн Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 175

На **20 мартъ** т. г. въ Шуменското Данъчно Управле ние отъ **10 до 12** часа ще се произведе спазаряване за о даване подъ наемъ съ четиригодишенъ срокъ **Зеленчук вата година**, състояща се отъ 13 декара и 5 ара, коя се полива, и 7 декара за сухи засаждения, находяща се граничитѣ на стопанството при помпената централа Айдо

Първоначалната цена за декаръ е **500 лева** за годин

За правоучастие въ търга се иска 5% залогъ върх четиригодишния наемъ. Закона за бюджета, отчетностьта предприятията е задължителенъ.

Поемнитѣ условия сж на разположение на интересую щитѣ се всѣки присжтственъ день въ Дирекцията.

Шуменъ, 6 мартъ 1929 год.

Отъ Дирекцията.

КНИЖНИНА.

Нови книги отъ **Григор Петровъ.**

1. *Слънчеви хора*, I издани цена 5 лева. Много важна книжка. Въ нея Гр. Петровъ излѣ душата си. Тя е последния ржкописъ. Не политиката, системитѣ, не социализмъ не сще повече комунизмъ ще управятъ свѣта. Ще упр вятъ свѣта само слънчеви хора Това е съдържанието книжката, което е силно а гументирано.

2. *Лусъ професоръ*, пето изда ние. 7 лева

3 *Русия и България*, трето дание. 10 лева

И последнитѣ две кн. сж са сани специално за Българ Нужни сж „луди" хора у нас като „лудия професоръ", за не дойде и България до ка строфа, както дойде Русия.

Книгитѣ на Гр. Петровъ с изписватъ чрезъ *Д. Божкова* ул. „Патр. Евтимий" 104—С фия. Въ Шуменъ се продават въ книжарницитѣ В. Даскалов и Др. Петковъ.

Получи се въ редакцията *Детско здраве*, месечно илю стровано списание за отхран ването, отглеждането и възпи танието на децата. Година Брой 1.

Списанието е предназначено за българската майка, за това които искатъ да иматъ здрави деца, нека се запишатъ за *Дет ско здраве*.

Годишенъ абонаментъ пред платенъ — 80 лв. За странс во — 150 лв.

Адресъ: ул. Регентска № 44 — София.

Платихте ли си абонамента?

Шуменъ, Печатница „Спасъ Поповъ" — 14. — 1929.